

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 91.645 van 14 december 2000
in de zaak A. 98.174/IX-2631.**

In zake : Erwin CUYCKENS,
die woonplaats kiest bij
advocaten H. SEBREGHTS en Y. LOIX,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 33

tegen :

1. de Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. D'HOOGHE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51, bus 1.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Erwin CUYCKENS op 8 december 2000 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van "het schriftelijk examen dd. 18 november, én het besluit, waarbij verzoeker niet geslaagd werd bevonden voor het schriftelijk gedeelte van het examen van kandidaat-gerechtsdeurwaarder, zoals medegedeeld bij schrijven dd. 1 december 2000, zittijd 2000";

Gezien de nota van de tweede verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 8 december 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 december 2000, om 14.30 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad
L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, van
advocaat Y. LOIX, die verschijnt voor verzoeker, van de
voorzitter van de Nationale Kamer van Gerechtsdeur-
waarders C. VANHEUKELLEN, die verschijnt voor de eerste
verwerende partij, en van advocaat D. D'HOOGE die
verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het advies van auditeur
W. WEYMEERSCH;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI,
hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de eerste verwerende partij
ter zitting vraagt om buiten de zaak gesteld te worden;
dat uit de debatten is gebleken dat zij als Nationale
Kamer van Gerechtsdeurwaarders noch is tussengekomen bij
de inrichting van het bestreden examengedeelte noch bij
de beraadslaging over verzoekers examen betrokken is
geweest; dat zij derhalve buiten zaak moet worden
gesteld;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1
en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State
slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij
uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten
onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringen-
de noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen
worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten
akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de
onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of
verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel
kan berokkenen;

Overwegende, met betrekking tot de tweede voorwaarde, dat verzoeker in een eerste middel, eerste onderdeel, de "kennelijke schending" aanvoert van artikel 12 van het koninklijk besluit van 13 januari 1964 betreffende de stage en het examen van kandidaat-gerechtsdeurwaarder; dat hij stelt dat krachtens voornoemd artikel "in zeven vakken dient te worden geëxamineerd, en de examinand(us) een gemiddelde van 60 % dient te behalen over de gezamenlijke vakken", "terwijl het omstreden examen niet was onderverdeeld in de voorgeschreven zeven vakken en er niet voor al die vakken afzonderlijk een examenonderdeel werd georganiseerd, en derhalve evenmin het gemiddelde kon worden berekend over die gezamenlijke vakken"; dat hij hierbij ook nog uiteenzet dat het examen moest ingedeeld worden in zeven afzonderlijke vakken, waarvan vervolgens het gemiddelde diende berekend te worden zodat kan worden nagegaan of de examinandus gemiddeld 60 % heeft gescoord over de gezamenlijke vakken, dat uit de uitnodigingsbrief, alsmede de gestelde examenvragen "onweerlegbaar" blijkt dat het examen niet was onderverdeeld in de voorgeschreven vakken; dat hij in een tweede onderdeel van dit middel ook stelt dat het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zijn doordat hij "er rechtmatig (mocht) op vertrouwen dat het examen van kandidaat-gerechtsdeurwaarder, uit zeven afzonderlijke vakken zou bestaan, en zijn gemiddelde score over deze zeven vakken zou worden berekend";

Overwegende dat artikel 12 van het koninklijk besluit van 13 januari 1964 betreffende de stage en het examen van kandidaat-gerechtsdeurwaarder als volgt luidt :

"Art. 12. Het examen loopt over :
- de hoofdbeginselen van het grondwettelijk recht, van het burgerlijk recht en van de strafvordering;

- het gerechtelijk recht;
- het handelspandrecht, het pand op een handelszaak, de wisselbrief, de vennootschappen, het faillissement;
- de internationale overeenkomsten betreffende de betekening van akten in het buitenland en de uitvoerbaarverklaring van vonnissen en arresten;
- de bijzondere wetten betreffende de volgende onderwerpen : wetten betreffende het gebruik der talen in gerechtszaken, de huishuur, de handelshuur en de pacht, effecten aan toonder, verkoop van roerende zaken;
- onteigening ten algemenen nutte;
- de plichtenleer.

Het bestaat uit een schriftelijk en uit een mondeling gedeelte.

De examinandi moeten ten minste 60 pct. der punten over de gezamenlijke vakken behalen, zowel voor het schriftelijk als voor het mondeling gedeelte";

dat op het eerste gezicht hieruit blijkt dat er slechts één examen is met een mondeling en een schriftelijk gedeelte en dat dit examen "loopt" over een aantal (rechts)vakken (in de Franse tekst: matières de l'examen), dat met de uitdrukking "vakken" niet rechtstakken bedoeld zijn, dat dit ook niet betekent dat per rechtsvak telkens een afzonderlijk examen wordt afgenomen; dat de in artikel 12 vermelde lijst van de materies waarover het examen loopt ook bedoeld is om aan de kandidaat-gerechtsdeurwaarder mede te delen wat hij moet kennen; dat evenwel niet over alles wat moet gekend zijn moet ondervraagd worden; dat voornoemd artikel 12 trouwens niet voorschrijft dat zowel in het schriftelijk als in het mondeling gedeelte alle opgesomde rechtstvakken aan bod zouden komen, zodat de examencommissie te dezen over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt om in redelijkheid vast te stellen welke materies aan bod zullen komen in zowel het schriftelijk als het mondeling examengedeelte; dat artikel 12 ook niet voorschrijft dat aan elk rechtsvak een maximum te behalen aantal punten moet worden toegekend en bijgevolg ook niet dat per rechtsvak afzonderlijk gequoteerd moet

worden zodat hiervoor ook het initiatief aan de examencommissie is overgelaten, dat in het tegenovergestelde geval de wetgever per rechtsvak, in functie van de typische opdrachten van een gerechtsdeurwaarder en in orde van belangrijkheid voorzeker het aantal toe te kennen punten per rechtsvak zou hebben vastgesteld, dat aldus evenmin is voorgeschreven dat het examen volgens die rechtsvakken moet ingedeeld worden; dat voornoemd artikel 12 alleen vereist dat het examen niet buiten de vastgestelde materies zou gaan en dat de examinandus zowel voor het schriftelijk als voor het mondeling gedeelte tenminste 60 % der punten moet behalen over de gezamenlijke vakken en dat dit laatste alleen betekent dat de wetgever heeft willen uitsluiten dat voor elke materie afzonderlijk 60 % van de punten vereist is; dat verzoekers redenering volgens dewelke hij een gemiddelde score van 60 % moest halen over de gezamenlijke vakken en het examen ingedeeld moest worden in zeven afzonderlijke vakken, aldus niet in overeenstemming lijkt te kunnen gebracht worden met het voorschrift van artikel 12 van het voornoemd koninklijk besluit van 13 januari 1964; dat verzoeker ook niet uiteenzet over welke rechtsvakken hij niet werd ondervraagd, dat hij trouwens ook geen opmerkingen lijkt gemaakt te hebben over de materies waarover zou worden ondervraagd op het ogenblik dat hij de uitnodiging tot het examen heeft ontvangen, dat hij hiertoe nochtans de nodige informatie had kunnen opvragen bij de examencommissie sedert begin november 2000, na ontvangst van de uitnodiging om deel te nemen aan het schriftelijk gedeelte van het examen; dat tenslotte uit wat voorafgaat moet besloten worden dat verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat zijn rechtmatig vertrouwen dat het examen zou worden ingericht overeenkomstig artikel 12 werd beschaamd; dat aldus het eerste middel in zijn beide onderdelen niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en het motiveringsbeginsel doordat hem enkel werd medegedeeld dat hij 47 % behaalde op het schriftelijk onderdeel dat "op zich niet volledig is (eerste middel), en zonder de resultaten mede te delen van de afzonderlijke vakonderdelen, terwijl minstens de bestreden beslissing melding diende te maken van de verschillende reglementair voorgeschreven vakonderdelen en resultaten, waaruit het vermeende gezamenlijk gemiddelde werd berekend";

Overwegende dat zoals reeds uiteengezet bij de bespreking van het eerste middel het bestreden examengedeelte niet afzonderlijk per rechtsvak moest ingedeeld worden noch per rechtsvak diende te worden gequoteerd; dat het behalen van 47 % van de punten over de gezamenlijke vakken betekent dat de som van de behaalde punten 47 % bedraagt van de som van de te behalen punten; dat de mededeling van het totale behaalde puntenaantal en van de som van het te behalen aantal punten in die omstandigheden niets zou toegevoegd hebben; dat aldus de mededeling dat verzoeker 47 % der maximaal toe te kennen punten behaalde tegenover het minimum van 60 % om te slagen lijkt te volstaan om uiteen te zetten waarom verzoeker niet slaagde in het schriftelijk gedeelte van het examen; dat dit middel evenmin ernstig is;

Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending aanvoert van artikel 10, derde lid, van het koninklijk besluit van 13 januari 1964 betreffende de stage en het examen van kandidaat-ge-rechtsdeurwaarder; dat hij hierbij uiteenzet dat hij "meent (dat) niet de helft van de leden aanwezig was bij de beraadslaging waarbij hij niet geslaagd werd bevonden

voor het bestreden examen en terwijl alle leden van de jury dienen te beraadslagen over alle onderdelen en zulks niet blijkt te zijn gebeurd"; dat hij ook nog stelt dat "uit het neer te leggen administratief dossier zal kunnen blijken of tijdens de beraadslaging over verzoeker de meerderheid van de leden van de examencommissie aanwezig was";

Overwegende dat artikel 17, § 3, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereist dat de vordering tot schorsing ook een uiteenzetting bevat van de middelen en de feiten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen; dat artikel 8 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing onder meer een uiteenzetting van de feiten en de middelen die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen rechtvaardigen alsmede een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de eiser een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel kan berokkenen, moet bevatten; dat die uiteenzettingen een substantiële vereiste zijn; dat verzoeker met betrekking tot zijn derde middel geenszins aantoont of zelf geen enkel element aanreikt dat van aard is geweest om bij hem twijfels te doen rijzen over de juiste samenstelling van de examencommissie, dat hij alleen maar "meent" dat er een onregelmatigheid zou zijn; dat zijn redenering er in feite verder op neerkomt dat hij de neerlegging van het administratief dossier zal afwachten om te weten of hij dit middel al dan niet als ernstig zal kunnen beschouwen; dat het louter poneren van een mogelijke onregelmatige samenstelling van de examencommissie bij de beraadslaging over verzoeker met als enige uiteenzetting dat verzoeker "meent" dat er een

onregelmatigheid is, gelijkstaat met de totale afwezigheid van een uiteenzetting van de feiten die het middel als ernstig moeten doen overkomen, zodat dit middel als een onontvankelijk middel moet worden beschouwd;

Overwegende dat aldus geen der aangevoerde middelen ernstig is bevonden zodat er niet is voldaan aan een van de voorwaarden van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om verzoekers vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders wordt buiten de zaak gesteld.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op veertien december 2000, door :

de H. L. HELLIN, staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
Mevr. V. WAUTERS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

L. HELLIN.